

Arrest

nr. 348 359 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X, handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en in het bijzijn van de moeder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster werd in mei 2024 geboren in België. De moeder van verzoekster diende op 27 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen tevens wordt geacht te zijn ingediend in hoofde van verzoekster. Op 28 oktober 2024 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd in beroep (RvV 13 juni 2025, nr. X).

1.2. Op 8 juli 2025 diende verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 december 2025 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 23 december 2025 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 08/07/2025

Jouw moeder I.B.I. werd, in de hoedanigheid van voogd, in jouw hoofde in het Engels gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), op 3 oktober 2025 van 9u40 tot 10u15. Jouw advocaat, meester Tshibangu-Kadima loco meester Geens, was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren te Brasschaat. Je bent geboren op [...] mei 2024 en dus nog minderjarig.

Op 27 december 2023 diende jouw moeder in België een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 7 juni 2024 werd je toegevoegd aan het dossier van jouw moeder. Er werd door jouw moeder – naast elementen betreffende een eigen vrees – aangehaald dat ze vreest voor een mogelijke besnijdenis (vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van jou bij een terugkeer naar Nigeria. Op 28 oktober 2024 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing gold ook in jouw hoofde. Er werd onder andere besloten dat jouw moeder er niet in slaagde om een vrees voor VGV van jou aannemelijk te maken. Jouw moeder ging in beroep tegen deze beslissing maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het oordeel van het Commissariaat-generaal op 13 juni 2025 (arrest nummer 328189).

Op 8 juli 2025 diende jouw moeder huidige eerste VIB in in jouw hoofde. In jouw verzoek verklaarde jouw moeder in jouw hoofde dat ze zelf VGV onderging, ze de impact ervan kent en ze vreest dat jij hetzelfde zal moeten ondergaan. Jouw grootmoeder en andere familieleden van jouw moeder zijn op de hoogte van jouw geboorte en ze feliciteerden jou met jouw verjaardag.

Op 2 september 2025 diende jouw moeder in België een eerste Volgend Verzoek om Internationale Bescherming (VVIB) in. Het CGVS nam in dit dossier een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek, wegens identieke aanvraag. Jouw moeder verwees immers opnieuw naar het feit dat jij bij een terugkeer naar Nigeria besneden zal worden, wat reeds eerder beoordeeld werd (supra).

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas werden een attest van GAMS, een kopie van jouw geboorteakte, kopieën van attesten betreffende VGV van jezelf en jouw moeder, een document van de crèche en jouw medisch dossier neergelegd.

De notities van het persoonlijk onderhoud werden jou bezorgd op 7 oktober 2025.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd jouw moeder, en tevens jouw voogd, gehoord in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming aangezien je wegens jouw jonge leeftijd nog niet over de capaciteiten of het onderscheidingsvermogen beschikt om een persoonlijk onderhoud af te leggen (artikel 57/5ter, §2, 2° en/of 57/6, §3, 2de lid Vreemdelingenwet), werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek (...).

Ook in het kader van jouw verzoek verwijst jouw moeder in jouw hoofde naar het feit dat ze vreest dat jij VGV zal moeten ondergaan.

Jouw moeder verklaarde in jouw hoofde dat jouw grootmoeder en andere familieleden van jouw moeder op de hoogte zijn van jouw geboorte en ze jou feliciteerden met jouw verjaardag (NPO, p.5). Toen jouw moeder gevraagd werd wie VGV bij jou zou uitvoeren, gaf ze vreemd genoeg aan dat er haar moeder, haar tantes en haar ooms zijn en ook de familie langs de kant van jouw vader zou voor VGV zijn. Toen jouw moeder er op gewezen werd dat ze eerder verklaarde dat haar moeder tegen VGV was, wijzigde ze plots haar verklaringen en bevestigde dat ze er tegen is, maar ze het niet kan tegenhouden (NPO, p.5).

Toen jouw moeder er op gewezen werd dat ze eerder verklaarde dat ze jou kon beschermen tegen VGV en gevraagd werd waarom ze dat nu niet meer zou kunnen doen, gaf ze aan dat het omwille van 'afstand' was en je 'te jong' was toen (NPO, p.6).

Jouw moeder gaf verder aan dat ze geen bescherming zou kunnen vragen bij de overheid, omdat het traditie is en ze niet weet of ze haar zullen helpen. Jouw moeder trachtte dit echter nooit na te gaan (NPO, p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Lagos de "Prohibition of Female Genital Mutilation Law" in voege is. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis of in een boete van minstens 3.000 naira, of in beide. Uit informatie blijkt verder dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Om deze wet uitvoerbaar te maken op deelstaatsniveau, dienen de deelstaten deze wet om te zetten in specifieke wetgeving. In 2022 hadden 32 van de 37 staten en territoria deze wet omgezet. Er bestaat in Nigeria dus wel een draagvlak tegen VGV.

Toen jouw moeder gevraagd werd of ze meisjes / vrouwen kent die niet besneden zijn in Nigeria, gaf ze aan het niet te weten, omdat er niet veel over gesproken wordt. Jouw moeder ving er zelfs geen geruchten over op; ook niet toen ze nog in Nigeria woonde (NPO, p.6-7). Hoe mensen dan zouden weten dat jij geen VGV onderging, blijft dan ook een raadsel.

Bovendien werd – zoals eerder aangehaald – de vrees dat jij VGV zou moeten ondergaan reeds aangehaald én niet geloofwaardig geacht door het CGVS in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van jouw moeder (CGVS nummer [...]). Deze beslissing gold ook in jouw hoofde, daar je deel uitmaakte van het asiendossier van jouw moeder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling door het Commissariaat-generaal (arrest nummer 328189).

De documenten die in het kader van jouw verzoek werden neergelegd brengen evenmin nieuwe elementen bij.

De verklaring op eer van GAMS die jouw moeder ondertekende dd.19/8/2024, legde jouw moeder reeds eerder neer in het kader van haar eerste VIB. Het toont aan dat jouw moeder jou zal beschermen tegen VGV.

De kopie van jouw geboorteakte is hoogstens dienstig om jouw identiteitsgegevens aan te tonen. Op de geboorteakte staat enkel jouw moeder geregistreerd; geen vader.

De kopie van het attest VGV op jouw naam dd. 19/9/2025 toont louter aan dat je geen VGV onderging. Het weerlegt eerder gedane vaststellingen niet.

De kopie van het attest VGV op naam van jouw moeder dd. 19/9/2025 toont louter aan dat jouw moeder VGV onderging en de gevolgen van de door haar ondergane VGV. Het weerlegt eerder gedane vaststellingen niet.

De kopie van het 'opvangplan' stelt welke dagen je naar de crèche ging (NPO, p.3), wat niet relevant is voor jouw verzoek.

De kopie van jouw medisch dossier is een bundel 'contactverslagen' van 14/5/2024 tot 16/6/2025. Over jouw gezondheid stelde jouw moeder dat je regelmatig 'trilt', wat de artsen normaal vonden en mettertijd vanzelf zal genezen. Het is niets ernstigs. Verder stelde ze dat je lactose-intolerant zou zijn (NPO, p.4). Deze zaken zijn niet relevant voor jouw VIB. Voor de beoordeling van medische elementen dien je je te richten tot de

geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd je de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor je wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Het Commissariaat-generaal wijst de Minister voor Migratie en Asiel op het feit dat in hoofde van jouw moeder (CGVS-kenmerk ...) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek, wegens identieke aanvraag werd genomen.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48 tot 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt vooreerst dat de termijn vooropgesteld in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd geschonden, alsook de redelijke termijn.

Verzoekster betoogt verder als volgt:

“5. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat O [...] “geen eigen feiten” aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en dat het door haar moeder aangevoerde risico op vrouwelijke genitale verminking (VGV) reeds eerder werd onderzocht en ongeloofwaardig geacht in het dossier van de moeder, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 juni 2025.

Dit besluit miskent evenwel het fundamentele uitgangspunt dat een begeleide minderjarige een eigen, autonoom beschermingsbelang heeft en dat de beoordeling primair moet vertrekken van het persoonlijke risico op onherstelbare schade in haar hoofde.

O [...] is een zeer jong meisje (geboren op [...] mei 2024) en de aangevoerde vrees betreft precies een vorm van vervolging die onherroepelijk, lichamelijk en psychisch ingrijpend is; in zulke omstandigheden vereist de zorgvuldigheidsplicht een effectieve, individuele en toekomstgerichte risicoanalyse die niet kan worden herleid tot een loutere verwijzing naar een eerdere beoordeling in het dossier van een ouder.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat dezelfde gronden opnieuw worden aangehaald, maar gaat eraan voorbij dat het risico op VGV in de praktijk in hoofdzaak het kind treft en dat de feitelijke risicofactoren – onder meer de familiale context, de kennis van de geboorte door familieleden en de druk die kan ontstaan bij terugkeer – inherent kind-specifiek zijn. In het dossier wordt immers bevestigd dat de grootmoeder en andere familieleden van moederszijde op de hoogte zijn van O [...]’s geboorte en haar feliciteerden; bovendien verklaart de moeder dat ook familie langs vaderszijde voor VGV zou zijn.

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarbij focust op vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van de moeder over de houding van de grootmoeder, volstaat niet om het kernpunt te ontkrachten: het gaat om een reëel en concreet aangevoerd risico dat, zodra het zich verwezenlijkt, niet meer kan worden hersteld, zodat bij twijfel een behoedzame benadering aangewezen is en het belang van het kind doorslaggevend moet wegen.

Verder wordt ten onrechte geoordeeld dat de neergelegde stukken “geen nieuwe elementen” bijbrengen. De stukken bevestigen minstens twee cruciale punten die rechtstreeks betrekking hebben op O [...]: (i) een attest op haar naam dat aantoonde dat zij geen VGV onderging (wat de actuele nood aan bescherming onderstreept, precies omdat het risico zich bij terugkeer pas kan realiseren), en (ii) een attest waaruit blijkt dat de moeder zelf VGV onderging en de gevolgen daarvan draagt, wat een objectieve kwetsbaarheids- en risicocontext schetst en het preventieve karakter van de vrees plausibel maakt.

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze documenten afdoet als “louter” bevestigend, is in strijd met de vereiste om nieuwe gegevens in hun cumulatieve betekenis te beoordelen, zeker wanneer het gaat om kindbescherming tegen VGV: de aanwezigheid van recente medische/attesterende stukken in combinatie met de aangehaalde familiale kennis en drukfactoren levert wél een afzonderlijk te beoordelen geheel op.

Ook het motief dat de moeder ooit een verklaring bij GAMS ondertekende “dat ze haar kind zal beschermen tegen VGV” wordt verkeerdelijk als argument tegen ontvankelijkheid gebruikt: een intentieverklaring kan geen afdoend antwoord zijn op de concrete vraag of een ouder bij terugkeer in een herkomstcontext daadwerkelijk de feitelijke macht, steun en veiligheidsruimte heeft om een kind te beschermen tegen familiale of gemeenschapsdruk, temeer wanneer de moeder tegelijk aangeeft dat zij geen effectieve bescherming verwacht of heeft kunnen nagaan bij de autoriteiten en wanneer het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkent dat de minderjarige wegens haar leeftijd niet kan worden gehoord en dus volledig afhankelijk is van de beschermingscapaciteit van derden.

De bestreden beslissing verwijst wel naar het bestaan van wetgeving en organisaties tegen VGV in Nigeria en naar een algemeen “draagvlak”, maar zij maakt niet aannemelijk dat dit in O [...]’s concrete omstandigheden neerkomt op toegankelijke, effectieve en tijdige bescherming die het risico op een onomkeerbare ingreep daadwerkelijk neutraliseert; het volstaat niet om abstract te stellen dat wetgeving bestaat wanneer tegelijk wordt vastgesteld dat de moeder nooit bescherming heeft kunnen testen, dat de dreiging uit de familiale kring wordt aangevoerd en dat O [...] door haar zeer jonge leeftijd extreem kwetsbaar is.

Voorts miskent de beslissing dat het niet-ontvankelijkheidsmechanisme in artikel 57/6, §3, 6° restrictief moet worden toegepast: zodra er aanwijzingen zijn van een eigen beschermingsrisico in hoofde van de minderjarige – zoals hier het aangevoerde risico op VGV, gedragen door familiale context en onderbouwd met recente attesten – behoort het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te besluiten dat het verzoek ontvankelijk is en inhoudelijk te onderzoeken, in het licht van het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling en het non-refoulementbeginsel, en met uitdrukkelijke voorrang voor het hoger belang van het kind, waarop de beslissing zelf overigens de aandacht vestigt.

6. Al deze elementen vormen de vrees die verzoekster eveneens heeft bij een afreis naar Nigeria (zie hierboven). Dit betreft een persoonlijke vrees.

Bovendien wijst verzoekster er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

7. Hieruit blijkt hieruit dat de situatie van de minderjarige verschillend is ten aanzien van de eerder genomen beslissing over het verzoek tot internationale bescherming van de moeder van de minderjarige.

De aangehaalde (nieuwe) feiten rechtvaardigen een apart verzoek tot internationale bescherming.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen werd hierom geschonden."

3.1.2. Ter terechtzitting van 18 mei 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer met landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nigeria.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen."* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekster voert aan dat de beslissingstermijn van vijftien werkdagen voorzien in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd door de commissaris-generaal, waardoor deze volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 3°, van de voormelde wet. De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te rekenen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden

betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

3.4. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in belangrijke mate steunt op dezelfde gronden als het verzoek dat haar moeder op 27 december 2023 indiende. Dient te worden benadrukt dat de door verzoekster aangevoerde argumenten grotendeels reeds door de commissaris-generaal werden beoordeeld en het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen door de Raad, en verzoeksters situatie onlosmakelijk is verbonden met die van haar moeder (RvV 13 juni 2025, nr. 328 189).

De Raad wijst er verder op dat hij is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde/een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Inzake de vrees tot VGV oordeelde de Raad als volgt (RvV 13 juni 2025, nr. 328 189):

“6. Inzake verzoeksters vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in hoofde van haar dochter O. motiveert de bestreden beslissing omstandig en draagkrachtig als volgt:

“Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van uw minderjarige dochter I.O.O. bij een terugkeer naar Nigeria, kan er het volgende worden opgemerkt. U geeft aan dat de vader van het kind over VGV beslist of, indien de vader niet aanwezig is, de familie van de vader hierover beslist (CGVS, p. 17).

U verklaart ook dat de vader van O. ergens in België zou moeten zijn maar dat jullie contact reeds verbroken werd nog voor O. geboren werd en dat hij niks over VGV heeft gezegd (CGVS, p. 7, 17).

U heeft dus geen idee wat zijn standpunt over VGV is (CGVS, p. 17). Voor wat betreft de ouders van de vader van O., maakt u geenszins aannemelijk dat zij op de hoogte zijn van de situatie van O. aangezien u helemaal geen contact heeft met de vader van O. (CGVS, p. 17). Vervolgens verklaart u dat indien de familie van de vader van O. geen VGV oplegt, uw familie dit misschien ook zou kunnen verwachten (CGVS, p. 17). Echter verklaart u ook dat er vanuit uw familie nog geen druk op u is uitgeoefend om O. VGV te laten ondergaan en dat er enkel een nonkel of tante is die VGV zouden willen, want zowel u als uw moeder zijn tegen deze praktijk (CGVS, p. 17-18 en document 5). Bovendien legt u ook uit hoe u erin geslaagd bent om te voorkomen dat uw dochter A., die reeds zes jaar oud is en nog steeds in Nigeria verblijft, te behoeden voor VGV. U verklaart dat uw dochter A. behoed bleef voor VGV omdat zowel u, uw moeder als de school waar ze naartoe gaat tegen VGV zijn. De enige personen in de familie die uw dochters VGV zouden willen laten ondergaan zijn uw nonkel en tante en u bent steeds in staat geweest uw dochter A. bij hen uit de buurt te houden. Ook de vader van A., die wel een voorstander is van VGV, wist u op afstand te houden. Bovendien verklaart u ook dat er voorlopig geen consequenties zijn voor A. omdat ze geen VGV onderging (CGVS, p. 18). Op basis van deze verklaringen kan er besloten worden dat er geen enkele indicatie is dat u niet in staat zou zijn uw dochter O. op dezelfde manier te beschermen voor VGV zoals uw dochter A.. Uit informatie blijkt dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het Zuid-Oosten (32,5 %) en van het Zuid-Westen (41,1 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (23,3 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (19,3 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (8,6 %) en in het Noord-Oosten (1,4 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Edo State bedraagt de prevalentie bv. 37,1 %. Overigens blijkt volgens beschikbare informatie dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV om zich elders in Nigeria te vestigen. Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt om een vrees voor VGV van uw dochter O. aannemelijk te maken.”

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het bekritisieren van de voormelde motivering en het verwijzen naar algemene informatie, maar brengt geen concrete elementen aan die de voormelde motivering in een ander daglicht plaatsen.

Verzoekster meent dat haar dochter een hoog risico loopt omdat ze voldoet aan verschillende criteria die worden opgesomd in de landeninformatie, met name haar herkomst uit Edo State, haar leeftijd, haar godsdienst, haar levensstandaard en het feit dat haar moeder besneden is. Het louter aanhalen van deze risicofactoren kan echter niet volstaan om een concrete en persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van haar dochter vast te stellen. Het komt verzoekster toe om haar vrees voor vervolging in hoofde van haar dochter O. concreet aannemelijk te maken, maar zij blijft hiertoe in gebreke. Verzoekster slaagt er niet in te

duiden wie haar dochter O. bij terugkeer naar Nigeria zou besnijden, noch dat verzoekster niet in staat zou zijn O. te beschermen tegen VGV, zoals zij ook haar dochter A. beschermd heeft."

Wat de bijkomende verklaringen betreft die de moeder van verzoekster aflegde in het kader van het eigen verzoek om internationale bescherming van verzoekster, overweegt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"Jouw moeder verklaarde in jouw hoofde dat jouw grootmoeder en andere familieleden van jouw moeder op de hoogte zijn van jouw geboorte en ze jou feliciteerden met jouw verjaardag (NPO, p.5). Toen jouw moeder gevraagd werd wie VGV bij jou zou uitvoeren, gaf ze vreemd genoeg aan dat er haar moeder, haar tantes en haar ooms zijn en ook de familie langs de kant van jouw vader zou voor VGV zijn. Toen jouw moeder er op gewezen werd dat ze eerder verklaarde dat haar moeder tegen VGV was, wijzigde ze plots haar verklaringen en bevestigde dat ze er tegen is, maar ze het niet kan tegenhouden (NPO, p.5).

Toen jouw moeder er op gewezen werd dat ze eerder verklaarde dat ze jou kon beschermen tegen VGV en gevraagd werd waarom ze dat nu niet meer zou kunnen doen, gaf ze aan dat het omwille van 'afstand' was en je 'te jong' was toen (NPO, p.6).

Jouw moeder gaf verder aan dat ze geen bescherming zou kunnen vragen bij de overheid, omdat het traditie is en ze niet weet of ze haar zullen helpen. Jouw moeder trachtte dit echter nooit na te gaan (NPO, p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Lagos de "Prohibition of Female Genital Mutilation Law" in voege is. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis of in een boete van minstens 3.000 naira, of in beide.

Uit informatie blijkt verder dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Om deze wet uitvoerbaar te maken op deelstaatsniveau, dienen de deelstaten deze wet om te zetten in specifieke wetgeving. In 2022 hadden 32 van de 37 staten en territoria deze wet omgezet. Er bestaat in Nigeria dus wel een draagvlak tegen VGV.

Toen jouw moeder gevraagd werd of ze meisjes / vrouwen kent die niet besneden zijn in Nigeria, gaf ze aan het niet te weten, omdat er niet veel over gesproken wordt. Jouw moeder ving er zelfs geen geruchten over op; ook niet toen ze nog in Nigeria woonde (NPO, p.6-7). Hoe mensen dan zouden weten dat jij geen VGV onderging, blijft dan ook een raadsel.

Bovendien werd – zoals eerder aangehaald – de vrees dat jij VGV zou moeten ondergaan reeds aangehaald én niet geloofwaardig geacht door het CGVS in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van jouw moeder (CGVS nummer ...). Deze beslissing gold ook in jouw hoofde, daar je deel uitmaakte van het asiendossier van jouw moeder. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling door het Commissariaat-generaal (arrest nummer 328189).

De documenten die in het kader van jouw verzoek werden neergelegd brengen evenmin nieuwe elementen bij.

De verklaring op eer van GAMS die jouw moeder ondertekende dd.19/8/2024, legde jouw moeder reeds eerder neer in het kader van haar eerste VIB. Het toont aan dat jouw moeder jou zal beschermen tegen VGV.

De kopie van jouw geboorteakte is hoogstens dienstig om jouw identiteitsgegevens aan te tonen. Op de geboorteakte staat enkel jouw moeder geregistreerd; geen vader.

De kopie van het attest VGV op jouw naam dd. 19/9/2025 toont louter aan dat je geen VGV onderging. Het weerlegt eerder gedane vaststellingen niet."

De kopie van het attest VGV op naam van jouw moeder dd. 19/9/2025 toont louter aan dat jouw moeder VGV onderging en de gevolgen van de door haar ondergane VGV. Het weerlegt eerder gedane vaststellingen niet."

De Raad, in navolging van de bestreden beslissing, ontwaart geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de eerder gemaakte beoordeling die met gezag van gewijsde is bekleed (RvV 13 juni 2025, nr. 328 189). De tegenstrijdige verklaringen die de moeder van verzoekster thans aflegt bevestigen verder de gedegenheid van deze beoordeling. De moeder van verzoekster slaagt er nog steeds niet in te concretiseren

wie verzoekster bij terugkeer naar Nigeria zou besnijden. Verder blijkt geenszins dat verzoekster niet kan worden beschermd door haar moeder.

Verzoekster bekritiseert in haar verzoekschrift de gevolgtrekking van de bestreden beslissing doch slaagt er niet in om op enerlei wijze aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op VGV waartegen haar moeder haar niet zou kunnen beschermen.

Waar verzoekster verwijst naar een vrees omwille van socio-economische omstandigheden, benadrukt de Raad dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en er daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist is, *quod non in casu*.

Wat de veiligheidssituatie betreft, overweegt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> , de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio’s waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De door verzoekster neergelegde informatie in haar aanvullende nota doet verder geen afbreuk aan de voorgaande analyse.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP